

בבית המשפט העליון

רע"א 7278/20

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקשת: סופרקום בע"מ

נגד

המשיבה: און טרק אינובישנס בע"מ

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת י' שבח) בהפ"ב 52528-05-20 מיום 26.8.2020

בשם המבקשת: עו"ד טל שפירא; עו"ד אלון לבגורן

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטת י' שבח, סג"נ) בהפ"ב 52528-05-20 מיום 26.8.2020, במסגרתו נדחתה בקשת המבקשת לביטול פסק בוררות שניתן על ידי השופט (בדימ') א' זמיר (להלן: הבורר) מכוח סעיף 24(10) לחוק הבוררות, התשכ"ח-1968 (להלן: חוק הבוררות).

הרקע לבקשה

1. מקור הסכסוך בין הצדדים בהסכם שנערך בין המבקשת למשיבה ביום 14.8.2013, במסגרתו רכשה המבקשת את פעילות חטיבת הכרטיסים החכמים של המשיבה (להלן: הסכם הרכישה). במסגרת הסכם הרכישה קלטה המבקשת את עובדי החטיבה, הטכנולוגיה, ההסכמים והפרויקטים של החטיבה, ביניהם פרויקט הנפקת רישיונות נהיגה חכמים במדינת טנזניה (להלן: פרויקט טנזניה). במסגרת פרויקט טנזניה, ביום 24.2.2011, עובר לחתימת הסכם הרכישה, התקשרה המשיבה, בהסכם ייעוץ עם חברה בשם Merwell Inc. (להלן: מרװל), בה התחייבה מרװל לסייע למשיבה בקידום עסקיה בטנזניה תמורת עמלה (להלן: הסכם הייעוץ). הסכם הייעוץ כלל תניית בוררות.

2. עוד בטרם רכשה המבקשת את פעילות החטיבה התגלעה מחלוקת בין המשיבה לבין מרוול ונוכח קיומה של תניית הבוררות בהסכם הייעוץ, הגישה מרוול תביעה כספית נגד המשיבה שהתבררה בבוררות לפני עו"ד ורו"ח יצחק מרציאנו (להלן: הבורר מרציאנו). נוכח הסכם הרכישה, במכתב התחייבות מיום 24.12.2013 התחייבה המבקשת בפני המשיבה להיכנס בנעליה בהליך הבוררות בעניין הסכם הייעוץ עם מרוול.

3. מרוול זכתה בבוררות והמשיבה חויבה לשלם לה סך של 854,912 דולר ארה"ב בצירוף הפרשי ריבית והצמדה, שכר טרחת עורך דין בסך של 200,000 ש"ח ו-150,000 ש"ח בגין עלות הבוררות. בהתאם לתניית הבוררות בהסכם הייעוץ, הגישה המבקשת, בשם המשיבה, ערעור על פסקו של הבורר מרציאנו, שהתברר לפני הבורר עו"ד גיורא ארדינסט. ביום 17.6.2018 דחה הבורר ארדינסט את הערעור, תוך חיובה של המשיבה לשלם למרוול את שכר הבורר וכן שכר טרחת עורך דין בסך של 100,000 ש"ח בתוספת מע"מ. פסק הבוררות בערעור אושר בבית המשפט המחוזי בפסק דין מיום 10.7.2018 (הפ"ב 44364-06-18).

4. ביני לביני הגישה המשיבה תביעה נגד המבקשת בטענה להפרת התחייבות מצידה, זאת, ללא קשר להסכם הייעוץ והליך הבוררות שבעקבותיו, והמבקשת הגישה תביעה שכנגד (ת"א 35131-10-15). ההליך הועבר לגישור לפני הבורר, אשר הסתיים בהצלחה והצדדים הגיעו להסדר במכלול הטענות בתביעותיהם ההדדיות (להלן: הסכם הגישור). במסגרת הליך הגישור עלה נושא זכויות וחובות הצדדים ביחס לפסק הבוררות שניתן על ידי הבורר מרציאנו בקשר למחלוקות הנוגעות לתביעת מרוול והצדדים הסמיכו את הבורר זמיר לשמש כבורר גם בעניין זה.

5. ביום 20.4.2016 ניתן פסק הבוררות, במסגרתו נפסק כי על המבקשת לשלם למרוול את כל התשלומים שהמשיבה נדרשת או תידרש לשלם בעתיד בקשר לפסק הבוררות בתביעת מרוול. הכל בכפוף לכך שלמבקשת תהיה האפשרות להתגונן ולנהל כפי שיקול דעתה הבלעדי את כל ההליכים המשפטיים והאחרים הקשורים להליכים מול מרוול. המשיבה הגישה בקשה לאישור פסק הבוררות ומשלא הוגשה בקשה לביטול מטעם המבקשת, אושר פסק הבוררות על ידי בית המשפט המחוזי ביום 24.7.2018 (הפ"ב 49916-03-18).

6. אלא שבניגוד להתחייבותיה, המבקשת סירבה לשלם למרוול את הסכום שנפסק לטובתה בבוררות לפני הבורר מרציאנו. על כן, מרוול פתחה בהליכי גבייה נגד

המשיבה והגישה בקשה לפירוקה לבית המשפט המחוזי בנצרת (פר"ק 72688-12-18; להלן: הליך הפירוק). נוכח פתיחתו של הליך הפירוק וסירובה של המבקשת לשלם למרוול, נאלצה המשיבה לשלם למרוול בעצמה את הסכום שנפסק לטובתה. המשיבה אף פתחה בהליך בוררות חדש נגד המבקשת לפני הבורר ביום 18.2.2019 (להלן: הליך הבוררות החדש), במסגרתו עתרה לכפות על המבקשת לשלם לה את חובה ולפצותה על הנזקים שגרמה לה. המבקשת טענה מנגד כי פסק הבוררות חסר תוקף ויש לבטלו, שכן הוא נסמך על הסכם הייעוץ, אשר נגוע באי חוקיות, ועל כן לא מוטלת עליה כל חובה לשלם את הסכומים שנפסקו לחובת המשיבה.

7. ביום 26.3.2019 הגישה המבקשת המרצת פתיחה לבית המשפט המחוזי בה עתרה למתן "סעד הצהרתי לפיו אין תוקף להסכם הבוררות [סעיף הבוררות בהסכם הגישור – ד.מ.] שבין הצדדים" ולחלופין להורות על העברת הבורר מתפקידו ולהורות כי הסכום לא יידון בבוררות. בין היתר טענה המבקשת כי הסכם הגישור התבסס על הסכם הייעוץ, אשר לטענתה הוא חוזה פסול שמטרתו תשלומי שוחד לעובדי ציבור בטנזניה שנועד להבטיח את הפרויקט בטנזניה. לאחר קיום דיון ביום 29.10.2019 וחקירת המצהירים מטעם הצדדים, משכה המבקשת את התביעה בהמלצת בית המשפט. התביעה נדחתה אפוא תוך חיובה של המבקשת בהוצאות משפט בסך של 40,000 ש"ח (הפ"ב 60079-03-19).

8. במקביל, במסגרת הליך הבוררות החדש, הגישה המשיבה ביום 12.1.2020 בקשה לצמצום פלוגתאות ומחיקת סעיפים הקשורים בעיקר לטענות השוחד מכתב ההגנה של המבקשת, מחמת מעשה בית דין.

9. ביום 4.3.2020 קבע הבורר כי תקיפת פסק הבוררות צריכה להיעשות בדרך של הגשת תביעה לבית המשפט, וכי הוא "מאפשר למבקשת להודיע תוך 30 יום האם אכן הגישה תובענה נפרדת לבית המשפט המחוזי. במידה שתעשה כן, יעוכבו הליכי הבוררות עד למתן פסק הדין. במידה שלא תעשה כן, דין בקשת התובעת המונחת לפני להתקבל".

הבקשה לביטול פסק הבוררות ופסק דינו של בית המשפט המחוזי

10. ואכן, ביום 24.5.2020 הגישה המבקשת תביעה לבית המשפט המחוזי לביטול פסק הבוררות מיום 20.4.2020 הנסמכת על עילת הביטול הקבועה בסעיף 24(10) לחוק הבוררות, קרי קיומה של עילה שעל פיה היה בית משפט מבטל פסק דין סופי שאין עליו ערעור עוד. במסגרת בקשת הביטול שבה וטענה המבקשת כי הסכם הייעוץ הוא הסכם בלתי חוקי אשר נועד להסתיר מנגנון של תשלומי שוחד לבכירים בממשל בטנזניה.

טענותיה של המבקשת נסמכו על תצהיר מיום 3.9.2014 שניתן על ידי עו"ד אריה רובינשטיין, ששימש כיועצה המשפטי של המשיבה בעת הרלוונטית, במסגרת הליך הבוררות לפני הבורר מרציאנו, וכן על מסמך התגובה שהגישה המשיבה בהליך הפירוק הנתמך בתצהירו של סמנכ"ל הכספים שלה, אסף כהן, מיום 3.1.2019.

11. בפסק דין מפורט, מעמיק ומנומק דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה לביטול ראשית, מצא בית המשפט כי הבקשה הוגשה באיחור. על פי סעיף 27(ב) לחוק הבוררות, מניין הימים להגשת בקשת ביטול מכוח סעיף 24(10) נמנה "מהיום שנתגלו העובדות המשמשות יסוד לבקשה". בענייננו, בית המשפט ציין כי הראיות עליהן נסמכה המבקשת בבקשתה הן ראיות ישנות והמבקשת לא הצביעה על המועד בו נודע לה עליהן. בית המשפט אף מצא את גרסת המבקשת לפיה "נתקלה" בתצהירו של עו"ד רובינשטיין שהוגש במסגרת הליך הבוררות לפני הבורר מרציאנו, כבלתי סבירה שעה שהיא זו שיזמה את הגשתו ולמעשה ניהלה את הליך הבוררות מטעמה של המשיבה. באשר לתצהיר שהוגש במסגרת הליך הפירוק, הראיה השנייה שהביאה הרי שזה צורף כנספח 10 לכתב התביעה שהגישה המשיבה בבוררות החדשה בחודש פברואר 2019 ובא-כוח המבקשת אף אישר כי התצהיר האמור הובא לידיעת המבקשת במועד זה. בנסיבות אלה, נקבע כי המבקשת איחרה את המועד להגשת בקשת הביטול, באופן המציב בפניה מחסום דיוני המונע את בירורה ומביא לדחייתה.

12. מעבר לכך, בית המשפט אף מצא כי היה מקום לדחות את הבקשה מחמת מניעות. במסגרת ההליכים הקודמים שהתנהלו בין הצדדים, הוברר כי טענת השוחד שיוחסה למרוול והשלכותיה על הסכם הרכישה נסמכת על אדנים רעועים. נוכח דחיית התביעה לביטול תניית הבוררות בהסתמך על טענה זו, לא ניתן היה להעלותה מחדש, שעה שהיא נשענת על אותן הראיות. גם לגופם של דברים, דחה בית המשפט את טענותיה של המבקשת וקבע כי אין כל ממש בטענותיה נגד הסכם הייעוץ וכי אלה נטענות "לא משום גילוי של מידע חדש, אלא בשל העובדה הפשוטה כי נכזבה תקוותה להארכת פרויקט הכרטיסים החכמים מול ממשלת טנזניה לתקופה נוספת (פסקה 25 לפסק הדין). הבקשה לביטול פסק הבוררות נדחתה אפוא והמבקשת חויבה בתשלום הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין לטובת המשיבה בסך של 200,000 ש"ח.

מכאן הבקשה שלפני.

13. במסגרת הבקשה המבקשת שבה באריכות על הטענות שהעלתה במסגרת בקשת הביטול שהגישה לבית המשפט המחוזי וטוענת כי בית המשפט שגה בקבעו כי איחרה

את המועד להגשת הבקשה לביטול פסק הבוררות ובקביעתו בדבר המניעות. לשיטת המבקשת, הבקשה עומדת באמות המידה למתן רשות ערעור שכן עולות סוגיות עקרוניות, וכינייהן השפעתה של תרמית על הסכם ששימש כבסיס למתן פסק בוררות וקביעתו של בית המשפט המחוזי בדבר עשיית שימוש לרעה בהליכים.

דיון והכרעה

14. דין הבקשה להידחות אף מבלי להידרש לתשובת המשיבה. הלכה מושרשת היא כי רשות ערעור על החלטות לפי חוק הבוררות לא תינתן אלא אם מתעוררת שאלה משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לסכסוך, או במקרים בהם נדרשת התערבותו של בית המשפט של הערעור מפאת שיקולי צדק או לשם מניעת עיוות דין (ראו לדוגמה: רע"א 5448/20 אמירי זכרון יעקב בע"מ נ' האחים אבו עיאש בע"מ, פסקה 17 (23.9.2020); רע"א 4477/20 ר"ח סופר נ' חברת א.ד.א.ב. בונוס בע"מ, פסקה 12 (7.9.2020)). הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר הבקשה נסובה על החלטות שעניינן אישור או ביטול פסק בוררות (ראו לאחרונה: רע"א 5278/20 קריית אונגוואר נ' עיר דוד בניה ופיתוח (1993) בע"מ, פסקה 11 (7.9.2020); רע"א 3735/20 רוטנשטיין נ' זורח, פסקה 10 (22.7.2020)). המקרה שלפני רחוק מרחק רב מהמקרים החריגים האמורים. טענות המבקשת הן טענות הנוגעות לעניינם הפרטני של הצדדים לסכסוך ואינן מעוררות כל שאלה עקרונית ואף לא מצביעות על עיוות דין שנגרם למבקשת.

15. חרף דחיית הבקשה על הסף, הארכתי בדברים ובפירוט ההליכים שהתקיימו בעטייה של המבקשת כדי לאפשר את ההתרשמות הבלתי נמנעת מהתנהלותה הדיונית הפסולה של המבקשת. פניותיה החוזרות והנשנות לערכאות, הן אלו שהביאו להכבדה הדיונית תוך ניסיון למנוע מהמשיבה את שמגיע לה על פי פסק הבוררות. על כך נאמר "טול קיסם מבין שיניך וטול קורה מבין עיניך".

הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, ג' בכסלו התשפ"א (19.11.2020).

ש ו פ ט